

Gebroken, maar niet kapot!

Eerste druk, november 2012
© 2012 Jolanda Wiltschut

ISBN: 978-90-484-2647-8
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Jolanda Wiltschut

Gebroken,
maar niet kapot!

Er waren eens een jongen en een meisje,
die veel van elkaar hielden.

Toen kwam er een slet
en verpestte alles.

Einde.

Hoofdstuk 1

If someone you love breaks your heart, cry a river, build a bridge and get over it!

Ze schrok wakker van het geluid van de deurbel. Half slaapdronken keek Julia op de verlichte display van haar wekker, die pal naast haar bed op het nachtkastje stond, en ze zag dat het half twee 's nachts was. Had ze werkelijk de bel gehoord? Ze luisterde aandachtig. Buiten in de tuin hoorde ze een geluid. Opeens was ze klaarwakker, stapte kordaat uit haar grote, mahoniehouten tweepersoonsbed en liep naar het slaapkamerraam, dat bedekt was met een trendy, geel vouw gordijn. Ze schoof de stof een beetje opzij en gluurde door de smalle kier naar buiten. De tuin was pikkedonker, maar in het schijnsel van de tuinlamp ontwaarde ze een silhouet voor de deur van haar woning. Nogmaals klonk de bel, ditmaal hoorde ze het duidelijk. Haastig verliet ze haar slaapkamer, ging de gang door, liep de brede trap af naar beneden en stopte voor haar voordeur in de ruime hal van haar huis. De deur had een groot raam met daarachter een gietijzeren hekwerk. Zachtjes ontsloot ze het raam en fluisterde door het raamwerk:

‘Wie is daar?’

‘Ik ben het,’ antwoordde een bekende stem.

‘Sam?’ bracht ze verbaasd uit.

Door het hek heen herkende ze de man die voor haar voordeur stond.

‘Ik had toch gezegd, dat ik nog langs zou komen,’ verdedigde hij zichzelf.

‘Maar toch niet midden in nacht,’ piepte ze verontwaardigd.

‘Doe open, Julia, alsjeblieft?’

Ze twijfelde.

‘Nee, ik heb mijn nachtjapon aan. Ik lag al te slapen. Ga naar huis, Sam!’

‘Toe, Juul, één kopje koffie en dan ga ik weer. Toe! Doe de deur open.’

‘Zachtjes jôh, je maakt de burens wakker.’

‘Ja, ik maak de bureu wakker, hoor,’ zei hij pesterig op iets luidere toon, ‘doe maar gauw open, anders ga ik nog harder praten.’

‘Oh, oké, oké, ik doe al open,’ en ze draaide de deur van het nachtslot. ‘Doe zachtjes alsjeblieft, mijn kinderen liggen te slapen. Eén kopje koffie dan. En ga je dan weer weg?’

‘Yessss!... sprak hij snel. Hij balde zijn vuist en trok zijn arm naar beneden. ‘Ik wist het! Ik wist wel, dat je open zou doen,’ vierde hij in zichzelf het feestje.

Ze zuchtte en rolde met haar ogen, sloot het raam, opende haar grote groene voordeur op een bescheiden kier en bleef een beetje verlegen achter de deur staan, terwijl ze om het hoekje keek. Met één hand hield ze preuts haar ochtendjas bij elkaar. Hij lachte triomfantelijk, trok zijn wenkbrauwen guitig op en zei:

‘Hallo, schoonheid!’

Hij vouwde zijn handen tegen elkaar en boog voorover als een Japanse priester, terwijl hij spottend oreerde: ‘dank, dank, duizend maal dank!’ Ze moest om hem lachen. Eigenlijk wilde ze het niet, maar ze kon het niet onderdrukken. Ze hield haar hand voor haar mond en probeerde haar glimlach te verbergen, maar dat lukte niet helemaal, want hij zag het.

Vandaag hadden ze met veel succes hun tournee beëindigd, een theatershow waar ze maanden aan gewerkt hadden en al hun energie en enthousiasme ingestoken hadden. Zij was sinds enige tijd schrijfster en ze had een boek geschreven, waaruit ze op het toneel voorlas. Haar voorlezen werd afgewisseld door liedjes van Sam en zijn zeer muzikale band. Het was een grappige, ontroerende en voor veel mensen herkenbare voorstelling, die in alle steden en dorpen waar ze optraden, goed ontvangen werd. De kritieken waren lovend. Het was de eerste keer dat ze samengewerkt hadden, maar op het toneel was er een bepaalde chemie vrijgekomen, ze hadden een bijzondere klik en dat had het publiek ook gemerkt.

Er heerste een opgewonden sfeer en iedereen was een beetje losgekomen, anders dan anders en na afloop van deze allerlaatste voorstelling waren ze met de voltallige groep iets gaan drinken in een

cafeetje naast het theater om hun succes te vieren en ter afscheid. De hele tijd had hij zich in haar buurt opgehouden, terwijl ze met andere mensen sprak, en hij had haar voortdurend in de gaten gehouden. Ze was niet echt mooi, maar ze was wel leuk om te zien, en ze had iets liefs over zich. Bijna een halve eeuw oud was ze, maar dat zou je haar niet geven. Haar huid was nog redelijk strak, ze rookte niet en was sportief. Ze had een klein, slank postuur en een dikke bos donker haar. In een zaal met mensen viel ze zo op het eerste gezicht niet op, maar hij had haar goed leren kennen in de afgelopen maanden en vond haar een buitengewone, warme persoonlijkheid. Ze was hartelijk, werkelijk geïnteresseerd in andere mensen en kon dat op een mooie manier laten blijken. Bovendien bezat ze de bijzondere gave om mensen te laten stralen, zich goed over zichzelf te laten voelen. Ze was taalvaardig, creatief en écht grappig. Hoewel hij enkele jaren jonger was dan zij, had hij in de afgelopen maanden bemerkt dat hij het prettig vond bij haar te zijn. Op een gegeven moment had hij zich tot vlakbij haar gemanoeuvreed, zodat hij een gesprek met haar kon aangaan.

‘Hé Juul, ik wil je de hele tijd al spreken. Laten we drinken op het einde van een bijzondere samenwerking,’ zei hij en spontaan had ze haar glas geheven en daarmee dat van hem aangestoten.

‘Hoe vind je de champagne?’ vroeg hij geïnteresseerd.

‘Heerlijk,’ antwoordde ze.

‘Ik vind ’m iets te Brut,’ grapte hij.

Ze lachte.

‘Ik heb van deze unieke ervaring genoten, Sam,’ zei ze, ‘en ik vind het jammer dat het nu voorbij is. Dat we niet meer samen kunnen optreden. Ik zal het missen.’

‘Nou, ik ook,’ antwoordde hij, ‘en weet je wat ik daarom zou willen, Juul?’

‘Nou, wat dan?’ vroeg ze lachend, maar alert op een volgende grap. Ze lachte altijd, een vriendelijke, gulle lach.

‘Een kus... een kus van jou, ter afsluiting.’ Hij had helemaal niet zoveel gedronken, maar iets maakte hem plotseling losser. Normaal was hij niet zo’n flapuit, maar vandaag was alles anders. Ze had hem

speels haar wang aangeboden, maar daar wilde hij geen genoegen mee nemen.

‘Nee, ik wil een echte kus,’ zei hij gedecideerd en zijn grote, blauwe ogen keken haar ondeugend aan. ‘Laten we straks nog wat gaan eten? Samen, Juul, jij en ik... gezellig.’

‘Sam, je weet dat ik je heel aardig vind, maar verdoe je tijd niet aan mij. Ik ga nu lekker naar huis, naar mijn kinderen. Ze rekenen op me. Ik heb het ze beloofd.’

‘Dan nemen we je kinderen toch ook mee, geen punt. Ik vind jouw kinderen leuk, hoor!’

‘Nee, sorry, ik wil gewoon thuis zijn en even onverdeelde aandacht aan ze schenken. Ze hebben me tijdens de afgelopen weken veel moeten missen. Laat mij nou maar. Ga een leuke, jonge vrouw versieren, er lopen er hier genoeg rond.’

Plotseling keek hij haar heel serieus aan en stapte dichterbij haar toe. Hij kreeg een wee gevoel in zijn buik toen hij haar in haar oor fluisterend bekende:

‘Ik wil geen andere vrouw, ik wil jou. Je weet dat ik verliefd op je geworden ben. Geef me een kans, geef ons een kans? Toe! Laten we het bijvoorbeeld eens een maand lang samen proberen. Wat zijn nou vier weken? Vier weken leven en dat had je anders ook gedaan.’

Ze keek teleurgesteld en trok met haar lip.

‘Wij hebben een mooie vriendschap, Sam, dat moet je niet verpesten. Ik ben nog lang niet aan een nieuwe liefde toe, ik heb nog niets te bieden. En ik weet niet of ik ooit opnieuw wil beginnen. Ik ben niet zo’n recycle-type.’ Ze legde haar hand op zijn arm en vertrouwde hem toe: ‘wat wij hebben is heel bijzonder. Ik mag je heel graag. Laten we het daarbij houden.’ En schertsend vervolgde ze: ‘en trouwens, ik ben toch veel te oud voor jou, jochie!’

‘O, zeg dat niet, wat maken een paar jaar nou uit! Ik val op rijpere vrouwen! Dan een kus, Juul, kom op!’

‘Oké, doe je ogen dicht,’ zei ze plotseling ernstig.

Hij gehoorzaamde gewillig, met gesloten ogen hield hij z’n mond een beetje open en wachtte... maar er gebeurde niets. Toen hij uiteindelijk zijn ogen opende en begreep dat hij beetgenomen was, was ze al